

II

Biên giới dạ lạc

Trước khi lên đường qua tây bán cầu, Văn Bình đọc lại lần chót những lời dặn dò của ông tổng giám đốc được đánh máy bằng máy chữ IBM trên tờ giấy vàng có tác dụng tan thành bột nếu được ngâm trong nước. Chẳng hơi ngạc nhiên khi thấy tên chàng bị đánh sai. Thay vì «đại tá Tổng Văn-Bình», Nguyễn Hương đánh lộn ra «đại tá Tổng Văn-Tình». Trên bàn máy IBM, chữ B ở xa chữ T gần đốt ngón tay, Nguyễn Hương không thể làm lẫn, nàng có tài đánh máy không bao giờ sai mặc dầu không cần nhìn chữ, nàng lại quen tên chàng vì trong đời nàng đã nhắc đến hàng trăm triệu lần.

Chàng định gọi điện thoại từ Tân sơn nhất về văn phòng cho nàng song gã bồi của nhà hàng đã

lễ phép tiến lại và hỏi nhỏ vào tai chàng :

— Thưa, ngài có phải là đại tá Tống Tinh không ạ ?

Chàng lắc đầu :

— Không.

Gã bõ nhai nhai :

— Thưa, có điện thoại gấp gọi ngài. Cháu được lệnh tìm kiếm một ông khách mặc áo móng ta-gu màu huyết dụ, quần chèn vàng, giày trắng, dây lưng đỏ, trong nhà hàng chỉ mỗi mình ngài phục sức như vậy. Ngài giận bà nhà phải không ? Cháu xin lỗi đã làm ngài buồn.

Văn Bình cau mặt đứng dậy. Gã bõ nói đúng. Trong đám khách ngồi chờ máy bay, chỉ có mình chàng phục sức kiểu hip-py đỏ vàng trắng đen loạn xạ. Chẳng riêng gì trong nhà hàng Tân sơn nhất thưa thớt dần trong chợ Bến Thành đông nghẹt người ta cũng tìm ra chàng trong chớp mắt. Biết là Nguyễn Hương xỏ ngọt, chàng đành chào thua. Chàng vừa áp ống nói vào tai thì Nguyễn Hương đã tuôn ra một bài « luận lý giáo khoa thư lớp ba » :

— Chào ông đại tá Tống Tinh, em không đánh máy lăm đầu, em cố tình đấy ! Anh coi chừng, chuyến này qua Mê-tây-cơ phải cái tá quy chính, anh chỉ được phép đi coi mùa vụ-du, coi đá gà, coi

dấu bò, ngoài ra không được làm gì hết. Em đã mua vé sẵn cho Quỳnh Loan nếu anh thất hứa thì đừng trách em ác... Em có tai, mắt khắp nơi chắc anh đã biết.

Nguyễn Hương chỉ nói có thể rồi cúp điện thoại. Nàng dọa thật, không phải dọa chơi, nhân viên của ông Hoàng ở khắp nơi trên thế giới đều là tai mắt của nàng. Quỳnh Loan, mẹ của Văn Hoàng, con trai duy nhất của chàng, lại vừa bình phục sau cuộc giải phẫu ruột dư, chàng không thể làm nàng phật ý, và chàng lại càng không thể làm Văn Hoàng phật ý sau những ngày, những tuần dài lê thê nó bị Quốc tế Tinh báo Sở bắt giam. (1)

Vì vậy Văn Bình rầu thối ruột trên chuyến toa-cơ qua Mê-tây-cơ. Nhưng Nguyễn Hương biết một mà không biết hai vì cho Văn Bình đi Mê cũng như thả hổ về rừng. Nguyễn Hương không biết rằng Mê là thiên đường của giống dục rựa. Mùa vụ-du vũ cổ truyền tôn giáo, cũng là dịp để bêu diễn ai ăn xác thịt. Đá gà cũng vậy, người ta thường biến các cuộc đá gà thành hội họp yêu đương. Trai gái đa tình rủ nhau đi xem dấu bò những

(1) Xin theo dõi tiếp vụ kỳ thú này trong bộ truyện truyện « Huệ Trưng Phiêu Linh », tập « Kí Cốt Bà Già », do nhà hành tháng 12-1978.

ngày cuối tuần để lấy sinh lực cho ban đêm rừng mở.

Phái Văn Bình qua Mê-tây-cơ, dẫn với công tác nghệ nghiệp quân trong, hết sức nạn bêu, thấp phần nguy hiểm, thật là đại đột, phương cai chuyển này Văn Bình lại được đặt chân xuống Juarez, một thị trấn dạ lạc dọc biên giới Hoa kỳ Mê-tây-cơ, nơi mà dân ông khỏe mạnh và dân bà khỏe mạnh coi là đồng tiền.

Giới ăn chơi đã đặt lên cho Doaré là hoa hậu biên giới; nói cách khác, trong số các thị trấn biên giới thì Doaré là địa điểm có nhiều thú yếm hoa đặc sắc nhất. Người Mê-cô tính «yêu chết bỏ», tại Doaré khẩu hiệu «yêu chết bỏ» đã được tôn làm khuôn vàng thước ngọc cho gần ba trăm ngàn dân địa phương và khách du hí từ Mỹ kéo sang nườm nượp.

Văn Bình đến Doaré với nhiệm vụ tóm bắt một tên trùm buôn gái người Á. Chàng mong công việc kéo dài càng dài thời gian càng lợi, song chỉ một tuần lễ là hoàn tất. Theo chỉ thị, chàng phải trở về Sài gòn ngay sau khi công việc kết thúc. Đêm cuối cùng ở tại Doaré chàng dự định du hí suốt sáng, chàng sửa soạn lên đường thì thần may mắn hiển ra.

NGƯỜI ĐẸP QUI-TO

Hiện ra với đại tá Pitt, công sự viên thân cận của ông Si-mít, tổng giám đốc C.I.A., Trung Ương Tình báo Mỹ.

Khi ấy chàng đang say sưa với người đẹp trong hộp đêm 4 Bông Hồng. Danh từ «người đẹp» e quá đáng vì khác Sài gòn, thú vui xác thịt đã được hợp pháp hóa tại Doaré chị em ta khó thể hành nghề lậu thuế trước đạo quân cảnh sát và mật báo viên hùng hậu. Thú vui của Doaré được coi là khá độc đáo, vì ngoài sự lựa chọn tùy thích, khách còn có thể xem xi-nê, không phải xi-nê con heo thường thấy khắp nơi mà là xi-nê sống, nam nữ dấn viên thi thố tài năng ái tình trong phòng gắn máy lạnh, bên ngoài có phủ-lít canh gác cẩn mật.

Cái khoái thứ hai là khách có thể ngủ đêm an toàn khỏi phải gối đầu lên bêt phơ, nơm nớp sợ túi tiền không cánh mà bay. Khách có thể treo y phục lên mắc, và tự do kéo một giắc say sưa cho đến trưa hôm sau. Ngoài sự an toàn về tiền bạc, khách còn được hưởng sự an toàn về sức khỏe nữa. Đại khái các quán dạ lạc đều được thiết trí như nhau: khách bước qua khung cửa ngay bên ngoài một cảnh sát viên mặc đồng phục, vào bên trong đèn sáng, ở hàng chục cái bàn, hàng chục

có gái, khách được quyền tuyển lựa, xong xuôi được quyền hỏi giá (nếu cần có cả quyền trả giá) rồi nữ điều dưỡng của Nhà nước sẽ đến tận giường để khám. Nếu khách có bệnh, họ sẽ mời ra ngoài.

Văn Bình là cả tại hộp đêm 4 Bông Hồng, không phải dễ giải quyết vấn đề xác thịt. Chàng thuộc một đẳng cấp đàn ông khác thường, chàng yêu si mê, yêu cuồng loạn, nhưng vẫn giữ vẻ bay bướm thượng lưu, chỉ những khi bị lòng tác bắt buộc chàng mới mò xuống xóm yên hoa. Chàng đến hộp đêm này là vì trót hẹn với người yêu mũm mĩm của tên trùm buôn gái tơ mà chàng vừa bắt giữ, giao lại cho Cảnh sát Quốc tế Interpol. Về phương diện tư pháp, nàng là kẻ có tội, ra tòa, quan tòa hiền hậu nhất cũng phải tuyên phạt 2, 3 năm tù là nhẹ, song nàng lại có bộ mặt, và tấm thân quá đẹp, miệng cười quá xinh và những cử chỉ quá hấp dẫn nên chàng đã mở cửa hậu cho nàng trốn thoát. Kể ra, Văn Bình không đến nỗi đại gái; sở dĩ chàng giải vây cho nàng chẳng phải vì chàng bị những đường cong núi lửa của nàng hấp dẫn, mà chính vì nàng đã giúp chàng thoát khỏi ách nhân gái quốc tế tuy nàng đối với hắn theo tình «giả nhân gái non vợ chồng» từ lâu. Chàng đột

nhập vào sào huyết tên anh chị, hắn bị kẹt trong phòng tắm nên ra lệnh cho nàng dùng súng bắn chàng, nàng giờ súng lên, không chịu lấy cớ, vì như lời nàng tâm sự, «anh đẹp trai quá, em không có đủ can đảm giết anh».

Tên nàng là Téquila. Sáng hôm sau, chàng phải giả từ thị trấn Doaré về quê hương; quê hương đáng yêu, đáng nhớ lắm, nhưng vũ trường bị đóng chặt, thanh niên đa tình chỉ có thể tìm quên ở những địa ngục buồn nôn mang cái tên buồn nôn như Chuồng Chó; cho nên Văn Bình đành thất lối với quê hương để vọng ngoại Doaré. Sáng hôm sau, nàng cũng phải giả từ Doaré vì công an Interpol săn đuổi nàng ráo riết như phù thủy săn đuổi tà ma.

Tên nàng là Téquila có khác, ngồi bên nàng Văn Bình có trái tim đục bê-tông mà cũng ngã nghiêng. Téquila là một trong các loại rượu mạnh nấu bằng mía được thông dụng trong giới nhậu Mê-tây-cơ. Uống téquila phải theo một thể thức đặc biệt: mỗi ly rượu được kèm với mùi chanh và dấm muối hột. Có người rắc muối ở lưng bàn tay, thè lưỡi liếm muối, sau đó mút một hơi chanh, mùi mặn hòa trộn với mùi chua rồi mới mạnh dạn nâng ly, nốc cạn.

Nhưng chỉ có đàn nhậu hữu hạng mới đủ bản

lãnh uống cạn ly tequila. Khách chơi Mỹ, thân hình dễ sợ, huyết-ky uống thả giàn không say vậy mà sợ tequila hơn đàn bà sợ ông già 35 ; khi uống họ chỉ dám nhấp từng hớp nhỏ. Vì uống một ngụm cạn ly là đầu óc choáng váng, uống cạn ly thứ nhì là phải dùng hôn chân mới đi được.

Cô gái tư chiếng đem lòng yêu Văn Bình vì chàng đẹp trai, đến khi choàng vai bà cô chàng nàng càng yêu hơn, vì điệu nghệ của chàng vượt xa thanh niên Mỹ một bậc, chàng nốc tequila vào hồi kỳ trận, từ chập tối đến nửa đêm đốn ngã gần 2 chai mà mặt vẫn tỉnh k ô.

Đêm ấy, nhà hàng 4 Bông hồng có một cuộc trình diễn thoát y đặc biệt. Thoát y Mỹ khác thoát y ở nơi khác, Pháp thoát y huyền ảo, Nhật thoát y trơ trẽn, Sài Gòn thoát y nửa nạc nửa mỡ là vì sơ kiểm tục Pháp khác sơ kiểm tục Nhật, sơ kiểm tục Nhật khác sơ kiểm tục Sài Gòn ; còn ở Mỹ, sơ kiểm tục rất hiền, nếu không hiền thì tiền chề là cũng lam ông cô nhũn như con chi ebi, song gái thoát y Mỹ lại chỉ hành nghề theo khoán cảm từng lúc. Không khéo thì chỉ thoát y theo kiểu Sài Gòn; khéo thêm chút nữa thì coi bỏ tất cả, còn khéo thêm chút nữa thì trốn ẹo giữa đám khách sân sáng chiều chuộng như ông người ta, khéo

hất mực thì lìm trong đám vương tôn công tử để chọn ông hoàng một đêm.

Vô phước cho Văn Bình (theo một số người biết chuyện và quen thân thì đó lại là tốt phước hạng nhất) cô gái thoát y trên sân khấu bỏ túi ấy lại tuyển chọn chàng làm ông hoàng đặc biệt. Cô gái khá cân đối, nhan sắc khá mê ly, không mất một đồng xu teng mà được sánh vai mỹ nhân thì còn thú nào bằng, nên Văn B-nh nuốt nước miếng ừng ực. Cô gái tiến lại, cọ sát la trắng nõn vào vai chàng ; chàng liếc nhìn tequila chơi nàng gật đầu hoặc tiếp tục giữ vẻ mặt hân nhiên thì sẽ đứng dậy.

Những bão táp hải hùng đã xảy ra.

Cô gái thoát y vừa chạm người chàng, nu cười tươi như hoa mới nở được non nửa trên cặp môi đầy tràn trẻ nhựa sống thì «hấp», Tequila đã xô ghế. Máu giăng hồ của thời cấp đôi với gã trùm buôn gái quốc tế sồi sục trong huyết quản, nàng rút phăng chiếc giày cao gót, choáng thẳng tay vào giữa mặt tình địch. Chắc Tequila đã được huấn luyện về cận vệ chiến nên danh đồn đứng phương pháp, để giày nện hoắt bằng phom tiện phăng chiếc răng cửa của người đẹp thoát y. Cái răng, cái lóc là góc con người, hàm răng của vũ nữ thoát y lại đáng giá hơn hàm răng của người lương, nhiều

khi được bảo hiềm cả chọ: ngàn đô-la, vậy mà ngay trong phút xáp trận đầu tiên Têquila đã tiện mất một cái, cái răng cửa dất tiền nhất. Cô gái thoát y rú lên lán xả vào, cầm chai rượu giáng vào trán Têquila. Bên nửa can, bên tám lạng. Têquila xin được của dịch một chiếc răng cửa thì đèn lại cô gái thoát y cũng làm trán Têquila rách một mảng dài. Điện tiết, Têquila giằng lấy cái chai, ghè vào mép bàn đập vỡ cổ, mảnh thủy tinh lờn chồm, và dùng làm khí giới tả xung hữu đột. Cô gái thoát y ngã chúi xuống đất máu me đầy mặt; nếu Văn Bình can chạm thì nàng đã biến thành đồng thít nhầy nhụa có năm bệnh viện thẩm mỹ thì cũng tốn 4,5 chục ngàn mỹ kim và 4, 5 tháng vá thít, tiếp da mới mong phục hồi được phần nửa sắc đẹp ngày trước

Quần rượu lập tức biến thành sân khấu của một cuộc loạn đả. Thực khách nổi máu anh hùng chia làm hai phe, song hầu hết đều đứng về phe cô gái thoát y. Lý do của sự thiên vị này rất dễ hiểu: ngay từ khi nàng múa nhảy xong, rời bụi gỗ xuống ngồi cùng bàn với Văn Bình, mọi người đều ngó chàng bằng cặp mắt thêm thưởng pha lẫn tức tối. Họ ghen tị vì chàng đẹp trai hơn họ, họ ghen tị vì chàng đã phổng người đẹp của họ. Họ muốn răn cho chàng một trận mà chưa tìm ra

ơ hội. Cơ hội này đã đến. Trận đấu giữa hai mỹ nhân vừa chấm dứt thì trận đấu khác diễn ra, ác liệt hơn, giữa bọn đàn ông mang tự ti mặc cảm và Văn Bình. Họ xáp lại, toan ăn tươi nuốt sống chàng. Họ là đàn đẩu bô rưng nên có những cú chỉ tiến thoái nhanh nhẹn và nhẹ nhàng, sức đánh cũng khá mạnh mẽ. Nhưng họ không thể ngờ được con người uống rượu têquila như hũ chìn trong hộp đêm 4 Bông hồng kia lại là đệ nhất võ sư. Bởi vậy, họ chưa léo hánh được đến da thịt Văn Bình thì đã lăn chiêng, đầu bươu, tai xút, máu chảy đầm đìa

Tinh thần dân tộc lan sang cả cảnh sát viên. Thấy đồng bào của họ ngã xuống như sung rụng họ liền xông vào trợ chiến Văn Bình vừa đánh đỡ, vừa tìm cách rút ra ngoài. Kinh nghiệm cho biết mãnh hổ nan địch quần hồ, nếu cuộc quần thảo kéo dài chàng sẽ phải đương đầu với toàn thể người Mê ở Doaré; chàng lại không dám nặng tay sợ gây thương tích trăm trọng; cho nên thượng sách là chuồn êm, càng sớm càng tốt.

Nhưng vòng vây mỗi lúc một thắt chặt chàng cảm thấy không còn cách nào khác ngoài cách sử dụng đơn hiềm. May thay cô gái thoát y tình dáy cưa sán mà, nàng lặn băng bị đau ở chề, nàng

chỉ nghĩ đến Văn Bình đáng yêu và đáng thương đang bị đồng bào nung vảy đánh trời chết, nên nung thu hết sức lực vào miệng hét lớn yêu cầu mọi người ngừng lại. Mỹ nhàn Tequila cũng khóc rống lên thảm thiết.

Sự cao thiệp của người đẹp chỉ cứu được Văn Bình tạm thời. Bọn dân ông Mê chợt nghĩ đến lý do thâm kín đã khiến Tequila và cô gái thoát y bắt tay giải hòa sau khi đánh nhau mang đầy thương tích. Lý do này là bọ mã khôi ngô và điệu nghệ của thằng thanh niên da vàng có luông mắt quuyến rữ, vô cùng quuyến rữ và cái miệng ngọt ngào, vô cùng ngọt ngào. Phải làm hấn dui một mắt. Phải làm hấn xút một bên môi. Nếu hấn tiếp tục lãnh lãn, tiếp tục vận dụng nao quang kỳ lạ của đôi mắt, sức hút quái đản của cặp môi chẳng sớm thì muộn, vợ con họ, nhân tình bé bỏng của họ, đàn bà con gái thuộc mọi lứa tuổi, mọi thành phần trên xứ sở họ, sẽ đeo dính lấy. Phải tặng hấn một bài học dễ đời, nếu không...

Một gã thực khách lực lưỡng, cánh tay xạm trâm, đầu đội mũ rơm nghênh ngang, lớn tiếng hề mọi người tiếp tục đánh Văn Bình. Đám đông còn trừ trừ trong khi gã rút dao nhọn trong mình ra, bước lên sửa soạn ăn thua đù.

Thị đại tá Pit lò dò tới.

Xíp-lê cảnh sát reo vang. Nếu dân Sài Gòn coi tu-huyết cảnh sát là một trong nhiều âm thanh quen thuộc, cũng quen thuộc như tiếng cô bé rao bánh mì trong hẻm buổi sáng, thì dân Mê, đặc biệt là dân Doaré lại cho là chuyện hãn hữu. Rất ít khi xảy ra cảnh xe công an mở đèn đỏ huyết còi oap oap oap mở đường, nên sau loạt xíp-lê oap oap đầu tiên, đám đông giãn ra, đoàn xe dịp thẳng lại kèn kẹt bên ngoài, một đồng người mặc đồng phục nhảy xuống, chạy vào thành thị.

Pit, cộng sự viên của ông Si-mit cũng đến với ông cảnh sát trưởng địa phương. Sau vài phút đồng hồ liu la liu lo tiếng tây-lan-nha, cuộc ẩu đả được giàn xếp ổn thỏa, và mọi người bắt tay nhau, ôm nhau hôn rối rít, rượu tequila được mang ra cả két, toàn thể sà vào uống say bì tỉ.

Sở dĩ có cuộc ẩu đả vô ích là do sự thận trọng vô ích của C.I.A Theo chỉ thị của ông Si-mit, đại tá Pit qua thị trấn Doaré để gặp Văn Bình. Vì không muốn lộ diện giữa đám anh chị quốc tế, đại tá Pit nhờ một mật báo viên hành nghề vũ nữ thoát y trong thị trấn biên giới làm nhiệm vụ móc nối. Mật báo viên này là cô gái có những đường cong nảy lửa đã từng tình Văn Bình sau màn biểu

diễn cời quần áo trên sân khấu trong hộp đêm 4 Bông Hồng...

Phương pháp móc nối giản dị nhất và tiện lợi nhất là nói nhỏ vào tai Văn Bình là đại tá Pit đang chờ chàng tại văn phòng viên cảnh sát trưởng. Đại tá Pit cũng dặn nàng nói nhỏ vào tai Văn Bình như vậy. Nhưng đến khi rời bục gỗ, ngồi sát Văn Bình, cô gái mặt báo viên C.I.A. bỗng quên hết chỉ thị và chỉ nghĩ đến ái tình.

Cuộc đấu đá hỗn độn đã diễn ra ngoài ý muốn của nàng, Nàng kêu cứu, phần vì thấy Văn Bình đẹp trai, nhưng phần khác vì chột nhớ lại nhiệm vụ.

Trong cuộc đấu tửu xô bồ tiếp sau, trai gái ôm nhau uất la liệt trên sân nhảy hộp đêm. Còn Văn Bình và đại tá Pit thì lặng lẽ rút ra ngoài, trèo lên xe dip, phóng một mạch qua biên giới, về lãnh thổ Mỹ.

Đại tá Pit là bạn thân của Văn Bình. Hai người quen nhau vì tình đồng nghiệp, nhưng sau nhiều điệp vụ hoạt động bên nhau, họ trở thành bạn thân. Lần hoạt động gần nhất, Văn Bình đã cứu đại tá Pit khỏi chết tại Thái Lan. Khi ấy Pit vừa cưới vợ sau nhiều năm thờ chủ nghĩa độc thân, và vợ trẻ của chàng vừa đẻ con.

Mới xa bạn chưa đầy một năm mà Văn Bình thấy bạn đã đổi khác, gần như hoàn toàn đổi khác, chàng nhận thấy người phương tây chóng già, Pit mới 30, nghĩa là còn trẻ hơn chàng, thế mà bụng đã bắt đầu phồng ra, cạnh tranh với lồng ngực đang rục rịch thót lại và tẹt hơn nữa là Pit sắp sửa có hai cảm. Hồi Văn Bình gặp Pit trong phòng giấy ông Si-mit ở Hoa Thịnh Đốn, trước đây chàng đội lốt bác sĩ Lý Dĩ đột nhập lãnh thổ Liên xô, chàng đã phải tác tòm khen ngợi những bắp thịt tròn lẳn và cái bụng mông lét của đại tá Pit. Pit là đệ tử trung thành của môn chạy bộ, và nhất là môn quần vợt. Dầu bạn bệu đến đâu, chàng cũng giành mỗi buổi chiều một giờ để vác vợt ra sân quần. Chủ nhật nào chàng cũng hi ha hi hục chạy bộ từ trụ sở trung ương C.I.A. ở ngoại ô thành phố về tận vùng quê xa lắc.

Văn Bình bàng hoàng vì đại tá Pit cường tráng và cân đối ngày xưa không còn nữa. Năm ngoái, Pit đã thay đổi, dăng đi bắt đầu lưng chừng theo điệu công chức cao cấp khiến Văn Bình lo âu và thương hại. Nhưng Pit đang đứng trước mặt chàng còn lưng chừng nhiều hơn nữa.

Pit xô cửa một tiệm ăn bên đường. Đêm đã khuya lắm song con người ở đây dường như

không quan tâm đến sự phân biệt ngày đêm. Vì ngày hay đêm, quán này cũng đều mở cửa, và đều có khách lái xe qua, đổ xô vào ăn uống đông nườm nượp.

Văn Bình ngần ngại nhìn bạn. Ngón tay xưa vuông cạnh vì được tập dượt hàng ngày để đánh atemi đã trắng bệch, một màu trắng lười biếng và bần thiêu. Cái nhẫn cưới bằng vàng tây năm chềnh ềnh trên làn da mềm nhũn. Vết tròn in hẳn vào thịt, chứng tỏ Pit đã tăng nhiều cân thịt từ ngày lấy vợ, và chắc hẳn chàng chưa hề có can đảm tháo nhẫn cưới ra giấu biển trong túi, để nói dối giai nhân ngoài phố là chàng chưa vợ.

Bắt gặp đôi mắt tò mò của Văn Bình, Pit đỏ mặt:

— Đạo này, phải ở lì trong văn phòng, không được đi đâu nên tôi mập quá!

Rồi đổi giọng:

— Chẳng bù với anh, quanh năm suốt tháng được tự do bay nhảy, không bị ai dòm ngó, ngăn cấm.

Văn Bình đỡ ly huyết ky do bạn vừa rót đầy:

— Tại sao anh biết tôi ở Doaré? Ông Si-mit hay ông Hoàng?

Đại tá Pit đáp:

— Cả hai.

— Ông Hoàng muốn tôi tạm thời hợp tác với các anh?

— Phải.

— Mật cụ liên lạc?

Mỗi lần Văn Bình xuất ngoại vì công việc hoặc vì du hí ông Hoàng đều không quên dặn chàng mang theo một vật dụng tùy thân, hoặc là nửa cái mu-soa, cái cà-vạt, hoặc cái quạt máy, trong trường hợp người nào xuất trình mật cụ định sẵn thì chàng được quyền hợp tác trong khi chờ đợi sự xác nhận bằng điện thoại của ông Hoàng.

Đại tá Pit rút cái quạt máy Rô-nơ sơn trong túi ra, bật cho lửa cháy rồi tắt. Chàng bật tắt như vậy 3 lần. Văn Bình cười:

— Cám ơn anh. Xin anh tha lỗi. Bạn là bạn, nhưng công việc là công việc. Giờ đây, ông Si-mit muốn tôi làm gì? Âm sát ông đại sứ Liên xô tại Mê-tây-cơ? Lén vào phòng riêng ông Tổng thư Ký UThant để chụp trộm bức thư mật do Châu Ân Lai vừa gửi đến, liên hệ đến cuộc chiến Đông Dương? Bảo anh biết, tôi chán đâm đá, chán bắn súng lắm rồi; nếu ông Si-mit chỉ cần một võ sĩ nhu đạo, một tay bắn giỏi thì tôi xin kiêu.

Văn Bình cười ha hả, Tiếng cười ngạo nghễ

của chân; làm tửu khách trong nhà hàng giặt mình quay lại nhìn. Chàng tưởng Pit khó chịu, vì cười to để mọi người lưu ý là điều cấm kỵ trong nghề, nhất là mỗi khi hoạt động ở nước ngoài, nhưng Pit lại cười theo, và không biết vì cố ý đùa nghịch hay vì lây bệnh cười bất chấp thiên hạ của Văn Bình mà chàng phá lên cười một tràng dài. Rồi như tuân theo một lệnh vô hình, mọi người tro g quán rượu dèm đưa nhau cười ha hả.

Thấy lạ, Văn Bình đột nín cười, Song đại tá Pit đã xua tay :

— Cười nữa đi. Cứ cười tự do, đừng sợ gì cả.
Văn Bình ghé miệng sát tai bạn :

— Tôi chẳng hiểu gì hết, Tại sao mọi người lại cười một loạt như vậy ?

Pit bụm miệng :

— Vì họ thấy tôi cười.

— Tại sao ?

— Vì nhà hàng này là một trạm của -C.I.A. Tửu khách đều là nhân viên dưới quyền tôi. Họ sợ tiếng cười của anh làm nhân viên của địch núp bên ngoài chú ý nên họ rủ nhau cười để che lấp.

— Có nhân viên của địch núp bên ngoài ?

— Dĩ nhiên. Nhà hàng này nằm trên lộ trình điệp viên cộng sản trà trộn vào Mỹ.

— Tại sao anh không đưa tôi đến nơi khác an toàn hơn, lại chúi mũi vào xô xinh bất tiện này ?

— Vì tôi cần kiểm soát lại xem anh có bị GRU hoặc Tình báo Sở bảm sát hay không ? Đối với họ, anh là chai mật. Rồi thấy mật tắt bu lại. Trong khi chúng mình trò chuyện và cười đùa ở đây, một số nhân viên C.I.A. khác đang túc trực kín đáo bên ngoài. Dịch nhe tiếng cười xán tới, nhân viên của tôi sẽ xập công sắt vào tay chúng. Từ mấy ngày nay, chúng tôi đã phải áp dụng biện pháp an ninh tối đa. Và lệnh báo động số 3 đã được ban hành cho nhân viên CIA trên toàn nước Mỹ kể từ sáng qua.

— Kể từ sáng qua ?

— Phải. Từ đúng 8g25' sáng qua, ngay sau khi ông Si-mít mất liên lạc với căn cứ 4Q.

— Căn cứ hỏa tiễn liên lục địa ?

— Không phải. 4Q là một căn cứ dự biến giới hai quốc gia Nam-Mỹ, Colômbi và Equato.

— Hừ... trong đầu anh có những gì anh hãy tuôn hết ra cho tôi nghe. Tôi chẳng hiểu môtê gì cả. Hai quốc gia nhỏ như lỗ mũi ở chân Mỹ latin kia có liên quan gì đến ông Si-mít, và CIA mà các anh phải báo động, nhất là lệnh báo động